

Dragi prieteni, am văzut cum noi oamenii îl învinuim pe Dumnezeu de toate relele care se întâmplă. Iacov ne sfătuiește să nu zicem că Dumnezeu ne ispitește sau că El ne face rău... O asemenea afirmație nu numai că este neadevărată dar este și o blasfemie pentru că afirmă lucruri ce sunt total străine naturii lui Dumnezeu.

Așa cum spuneam însă noi oamenii îl găsim vinovat pe Dumnezeu de tot răul din această lume. El este acuzat și în filozofiile noastre.

Panteismul, de ex., susține că totul este Dumnezeu și că binele este mâna Sa dreaptă, iar răul este mâna Sa stângă.

Fatalismul spune că totul se desfășoară haotic. Dacă există cu adevărat un Dumnezeu, spun fataliștii, atunci el a creat acest univers ca pe un ceas, l-a întors și apoi a plecat. Explicația pe care o dă materialismul la problemele rasei umane este aceea că cele mai înalte aspirații și cele mai josnice patimi constituie metabolismul natural al unui organism fizic.

Dumnezeu a răspuns acestor filozofii în Cuvântul Său. În Dumnezeu nu există loc pentru rău, ci în El totul este bunătate, lumină și dreptate. Ioan scrie în prima sa epistolă:

1Ioan 1:5 “Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.

Domnul Isus a făcut o afirmație interesantă:

Ioan 14:30 : “Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine;”

Înțelegem de aici că în Domnul nu există rău sau păcat. Atunci, însă, când Satana umblă să mă ispitească, este posibil să găsească ceva rău în mine de care să se lege.

Isus nu putea să păcătuiască. Poate că vă veți grăbi să întrebați: “Atunci de ce a fost ispitit?” În Mat.4:7, Isus îi spune Satanei:

Mat.4:7 „De asemenea este scris” a zis Iisus: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.”

Dumnezeu dorește să *mântuiască* din păcat și nu ispitește oamenii pentru ca ei să păcătuiască, ci El dorește să-l elibereze de sub puterea păcatului. Nu folosește niciodată păcatele ca încercări, dar va îngădui încercările. Domnul Isus nu avea păcat în El, iar motivul pentru care a fost ispitit a fost tocmai acela de a dovedi acest lucru. După 33 de ani de viață pe pământ, Satana a venit la Domnul cu ispite care se adresau întregii personalități umane: laturii fizice, mentale și spirituale. Domnul Isus nu a putut să cadă în ispită, El tocmai de aceea a fost ispitit, ca să demonstreze că nu poate cădea în ispită.

Dacă ar putea cădea în ispită, atunci mântuirea ta și a mea ar fi în orice moment pusă la îndoială. Din momentul în care ar fi cedat ispitei, noi am fi încetat să avem un Mântuitor. Ispitirea Lui a avut rolul de a demonstra că nu poate păcătui. Dumnezeu nu poate fi ispitit cu păcat și nu ne ispitește cu păcat.

Cu toate acestea, Dumnezeu *îngăduie* să fim ispitiți de păcat. În 2 Samuel 24:1 citim: “Domnul S-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel; și a stîrnit pe David împotriva lor, zicând: „Du-te și fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda”.

David a păcătuit. Să înțelegem de aici că Dumnezeu l-a ispitit pe David cu păcat? Prietene, pentru a înțelege Biblia, trebuie întotdeauna să cunoști contextul unui pasaj, să ai în minte tabloul întreg. În 2 Sam., lucrurile sunt relatate din punctul de vedere al omului, căruia i se părea că Dumnezeu era mânios pe Israel și l-a pus pe David să păcătuiască. În 1 Cronici, însă, ni se relatează lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu:

1 Cronici 21:1 “ Satana s-a sculat împotriva lui Israel, și a ațîțat pe David să facă numărătoarea lui Israel.”

Cine l-a provocat pe David să păcătuiască? Satana, nu Dumnezeu. Domnul doar l-a îngăduit diavolului să lucreze pentru că era mânios pe Israel din pricina păcatului său. Dumnezeu nu ispitește niciodată prin păcat. Cine este răspunzător pentru capacitatea noastră de a face ce-l rău? Ce ne determină să păcătuim? Cineva poate va spune: “dar tocmai ne-ai spus că Satana este responsabilul.” Să vedem ce are să ne spună Iacov în v.14:

Iacov 1:14

v.14 *Ci fiecare este ispitit, cînd este atras de pofta lui însuș și momit.*

Aici este vorba de păcatele firii. Cine este de vină atunci când ești atras spre păcat? Când cedezi ispitei rele? Dumnezeu nu este responsabil și nici Satana, ci *tu*. Când te întrebi: “Cine m-a ispitit să fac acest lucru?”, Dumnezeu îți răspunde: “Păcatul este în tine”. *Fiecare este ispitit Fiecare* – aceasta este declarația individualității personalității în cadrul omenirii. După cum fiecare din noi avem amprente unice, așa avem și o natură morală unică. Fiecare are propria sa individualitate, este unic în felul lui.

Un om vorbea cu un altul și la un moment dat l-a spus celuilalt: “Fiecare are o particularitate a sa, ceva ce-l distinge de ceilalți.” Interlocutorul l-a răspuns: “Eu nu cred că am așa ceva.” “Să te întreb ceva”, l-a spus primul. “Cu care mână îți amesteci cafeaua, cu dreapta sau cu stînga?” “Cu dreapta”, a venit răspunsul. “Vezi, asta este particularitatea ta. Majoritatea oamenilor și-o amestecă cu lingurița!”

Dragul meu prieten, fiecare din noi ne deosebim de ceilalți cu ceva. Cineva poate că este ispitit să bea, altul să mănânce mai mult decît are nevoie, altul să curvească.

Problema este întotdeauna în individ, nici o forță exterioară nu ne poate determina să păcătuim. Problema este în noi și implică natura noastră păcătoasă.

Un băiețel se juca într-o seară în cămară și la un moment dat a dat peste platoul cu prăjituri. Mama lui l-a chemat și l-a întrebat: “Ce cauți în cămară?” “Mă împotrivesc ispitei”, răspunse micuțul. El se lupta cu ispita exact acolo unde nu trebuia să se afle și mulți adulți fac aceeași greșeală. Multe lucruri nu sunt rele în sine, ci felul în care le folosim este greșit. Mâncarea este bună, dar poți deveni un mâncău dacă exagerezi, alcoolul este medicament, dar poți să devii alcoolic dacă faci abuz, sexul este bun dacă se practică în cadrul relației de căsătorie; în caz contrar, poți suferi mult de pe urma practicării lui.

Psihologii încearcă să ne ajute să ne debarasăm de complexe noastre de vinovăție. Un psiholog creștin îmi spunea: “Complexul de vinovăție face parte integrantă din individ, la fel ca o mână sau ca orice organ al trupului. Pur și simplu nu poți scăpa de el.”

Totuși, psihologul ateu va încerca să înlăture complexul de vinovăție din pacientul său, dar într-un mod greșit. El te va întreba: “Ce-mi poți spune despre copilăria ta? Mama te-a iubit? S-a întâmplat ceva neobișnuit cât timp ai fost în pântecul mamei tale?” Dacă îi răspunzi: “Mama a fost prinsă de o furtună pe când era însărcinată cu mine”, psihologul va trage concluzia că acest eveniment este cauza problemelor tale. De fapt, el o învinuiește pe mama ta pentru eșecurile tale.

Dragul meu ascultător, ai putea să rezolvi o mare parte din problemele cu care te confrunți și pentru care îi învinuiești pe alții dacă l-ai spune Domnului Isus care stă acum la dreapta Tatălui: “Doamne, sunt un păcătos. *Eu* sunt vinovatul.” Atunci El îți va îndepărta complexul de vinovăție – El este singurul care o poate face.

În cartea Proverbe se spune:

Prov.23:7 [...]căci el este ca unul care își face socotelile în suflet. „Mănâncă și bea” îți va zice el; dar inima lui nu este cu tine.

Solicitarea la păcat trebuie să aibă un răspuns în interiorul omului. Iacov spune că pofta din om este aceea care îl momește pe om către păcat. Pofta este o dorință necontrolată. Domnul Isus a spus: *voi atrage la Mine pe toți oamenii.* (Ioan 12:32), dar batjocoritorul spune : “Pe mine nu mă va atrage!”.

Prietene, El nu te va forța. Osea spune că Domnul va folosi doar funii de dragoste pentru a ne atrage către El. Domnul dorește să te câștige prin harul și prin dragostea Sa. Răul este, într-adevăr, atrăgător. Scriptura ne spune că și Moise a fost prins la început în plăcerile păcatului. Omul poate fi momit ușor. Dacă cedează ispitei, el poate deveni repede un alcoolic sau unul dependent de droguri.

Iacov 1:15

v.15 Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut, aduce moartea.

Cu alte cuvinte, când dorința sufletului naște păcatul, acesta, odată înfăptuit, aduce moartea. Iacov folosește aici un cuvânt foarte interesant: *pofta, când a zămislit*. Cuvântul înseamnă a rămâne însărcinată. Acest act poate rezulta doar din unirea a doi. Dorința naturii noastre păcătoase se unește cu ispita care vine din exterior și astfel ia naștere păcatul. Domnul Isus a spus că dacă te mânia pe fratele tău, ești vinovat deucidere, pentru că începe în inimă și se exteriorizează în acțiune. El a mai spus: *ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui*, pentru că păcatul începe în inimă.

Întrebarea care se ridică este următoarea: este ispita păcat? Desigur că nu. Ea devine păcat atunci când se naște pofta, când gândul devine faptă. Martin Luther s-a exprimat în felul următor: "Nu poți opri păsările să zboare pe deasupra capului tău, dar le poți opri să-și facă cuib în părul tău." Păcatul este a da curs gândului.

Ispita în sine nu este păcat. Toți avem o natură rea, nu e cazul să ne păcălim în această privință. Fiecare din noi am fost ispitiți să facem răul; fiecare are o slăbiciune. Unul poate este mândăcios, altul bârfitor. Ambele păcate sunt păcate ale firii, ambele vin din inimă. Numai Domnul Isus a putut spune:

Ioan 14:30 „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpînitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine;”

Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului Pofta va naște, cu siguranță, ceva rău. Când răul gândit în inimă se unește cu ispita venită din exterior, se naște păcatul. Astăzi, este la modă să raționalizăm păcatul. Găsim motive pentru enervarea noastră, pentru spiritul de bârfă care ne domină, pentru multe păcate politicoase dar și pentru imoralitatea crasă, dar Biblia le numește *păcate*.

și păcatul odată făcut, aduce moartea. În Scriptură se vorbește de trei feluri de moarte: (1) moartea fizică, de care au parte toți oamenii. Apoi este (2) moartea spirituală, care este starea omului pierdut, mort în greșelile și în păcatele lui (Efes.2:1); și (3) moartea veșnică, soarta omului care moare ca necredincios. Moartea înseamnă, în primul rând, separare. Când păcatul se naște în viața unui credincios, când gândul devine acțiune, părtășia sa cu Domnul se întrerupe și între el și Dumnezeu are loc o separare. În 1 Ioan 1:6 citim: „**Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întunec, mințim, și nu trăim adevărul.**”

Nu poți avea părtășie cu Domnul și în același timp să permiți păcatului să-ți domine viața.

Cred că păcatul predominant astăzi este curvia. Este un păcat cu care fiecare ne-am confruntat și nu este ceva nou. Importanța care se dă azi sexului în societatea noastră și moda actuală în îmbrăcăminte, cu haine care să descopere și nu să acopere, au dus la extinderea păcatului curviei mai mult decât în orice moment din istorie. Adulterul, împreună cu alcoolul au dus la decăderea multor națiuni, foarte influente în trecut. Vinul, destrăbălarea sexuală au dus la prăbușirea unor mari imperii ale trecutului. Roma nu a decăzut pentru că a fost cucerită de vreun mare cuceritor, ci datorită păcatului care a măcinat-o din interior.

Oamenii cred că pot scăpa de consecințele păcatului. Când se naște pofta, ea zămislește păcatul. Singura creație posibilă a poftei este păcatul, care, odată înfăptuit, aduce moartea. Păcatul va aduce separarea de Dumnezeu, dacă este înfăptuit de un credincios, iar Domnul îl va judeca dacă omul nu se judecă pe sine însuși mai întâi. Mulți creștini spun: "M-a ispitit diavolul".

Dragul meu ascultător, nu uita, ispita nu poate naște păcatul dacă nu se unește cu pofta firii tale rele. Atunci când se unesc, se naște păcatul, care aduce moartea. Dacă ești copilul Domnului, păcatul va întrerupe imediat părtășia ta cu El și această întrerupere a legăturii tale cu Dumnezeu este tot moarte. Iată un punct în discuția noastră unde versetul 16 se potrivește de minune:

Iacov 1:16

v.16 Nu vă înșelați prea iubiții mei frați:

Nu vă înșelați cuvântul are sensul de a rătăci, a umbla fără țintă. Vă amintiți de oaia rătăcită de care vorbea Domnul Isus și în căutarea căreia a plecat păstorul? Apostolul Iacov vrea să spună: "Nu vă rătăciți. Să nu credeți că puteți scăpa de consecințele păcatului." Omul care păcătuiește mereu nu are nici o legătură cu Dumnezeu, orice linie de comunicare cu El este închisă; el nu este născut din nou. Dacă poți trăi în păcat și să nu te deranjeze, atunci cu siguranță că nu ești copilul Domnului.

Dacă păcatul te satisface, este nevoie să te autoexaminezi pentru a vedea dacă ești sau nu în credință. Cineva a spus: "Acela care păcătuiește este un om. Acela care-și plânge păcatul este un sfânt. Acela care se laudă cu păcatul este un demon."

Dragul meu prieten, toți suntem supuși la ispite, dar să avem grijă să nu păcătuim. În cazul poftei care naște păcatul nu este posibil avortul. Păcatul și moartea te vor despărți de Dumnezeu.

Iacov 1:17

v.17 orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.

O parte a lunii este întunecată, cealaltă luminată, dar în Dumnezeu nu există întuneric. În fiecare din noi există umbre, ba chiar trupurile noastre aruncă umbre pe pământ sau obturează lumina. Se spune că atunci când Alexandru cel Mare s-a întors în Grecia, după ce cucerise întreaga lume, l-a căutat pe Aristotel, pentru a-l povesti despre victoriile sale. Aristotel făcea baie. Alexandru l-a povestit tot ce se întâmplase stând în pragul ușii. Apoi l-a spus: "Acum sunt gata să-ți dau tot ce-ți dorești. Spune-mi, ce vrei?" Aristotel s-a uitat la el și l-a răspuns: "Vreau să plec din lumină".

Dragul meu, toți aruncăm umbre, dar în Dumnezeu nu există întuneric.

De asemenea, un alt aspect de care trebuie să ținem seama este faptul că Dumnezeu nu se schimbă, putem vedea acest lucru din legile creației. Dumnezeu nu este nestatornic, precum mulți creștini din ziua de azi.

Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus Încă de la început, omul l-a făcut pe Dumnezeu responsabil pentru tot felul de lucruri rele care se întâmplă, ca, de ex., calamitățile naturale.

Prietene drag, dacă primești ceva bun, numai Dumnezeu este acela care ți-l poate da. Gândește-te la ce ai primit astăzi: căldura soarelui, ploaia, norii, lumina zilei, iarba, apa pe care o bei, aerul pe care îl respiri. Dumnezeu ne-a dat aer curat de respirat și apă pură de băut. Omul este acela care le-a poluat. Dumnezeu dă daruri *bune*, prietene, pentru că El este *bun*! Noi nici nu putem pătrunde mărimea bunătății Sale.

Iacov 1:18

v.18 El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui.

Acest verset face referire la nașterea din nou. Cum ne naște Domnul? *prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui*. Sunt unii care spun: "Dacă sunt predestinat să mor nemântuit, atunci înseamnă că nu pot face nimic. Și dacă sunt predestinat să fiu mântuit, voi fi mântuit." În acest verset se vorbește despre două persoane care își exercită voința. *El, de bună voia Lui, ne-a născut* Într-o naștere sunt implicate două persoane. Când voia *Lui* se unește cu voia *ta*, vei fi născut din nou. Nimeni nu poate spune că nu este responsabil, că voia lui nu contează. Voia Domnului este ca nimeni să nu piară. Omul se naște din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci când crezi ce spune Cuvântul și Îl accepți pe Isus Hristos ca Mântuitor al tău, vei fi născut din nou. Petru spune în prima sa epistolă, **fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr'o sămânță, care poate putrezi, ci dintr'una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac. 1 Petru 1:23**

Iacov 1:19

v.19 **Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mînie;**

Preaiubiții mei frați Iacov vorbește copiilor Domnului.

Orice om să fie grabnic la ascultare Grabnic să asculte ce? Cuvântul Domnului, bineînțeles. După ce ai fost născut prin Cuvântul lui Dumnezeu, să nu crezi că nu mai ai nevoie de el. De studiul lui va depinde creșterea și maturizarea ta. El este viu, puternic și mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri (vezi Evrei 4:12). „**Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sînt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.**” **1Cor.2:14**

Voia Duhului Sfânt care locuiește în inima credinciosului este de a-l învăța din Cuvântul Domnului. Creatorul universului și Mântuitorul sufletelor pierdute dorește să-ți vorbească, prietene. Iacov spune: “Fii grabnic în ascultare, fii alert”.

Încet la vorbire Dumnezeu ne-a dat *două* urechi și *o singură* gură. Există pericolul de a vorbi prea mult. Sunt unii care cred că în momentul în care se convertesc, trebuie să înceapă să mărturisească despre Domnul. Eu nu cred că un copil al Domnului de abia născut este pregătit să mărturisească despre mîntuire. Adesea asist la mărturii care sună mai degrabă ca o reclamă proastă decât ca o mărturie încurajatoare. Cei care sunt de curînd întorși la Domnul trebuie să cunoască Cuvântul Domnului înainte să vorbească altora despre convertirea lor. Dumnezeu ne spune să fim grabnici la ascultare și înceți la vorbire.

Dragii mei ne oprim aici și vom continua comentariul acestui prim capitol al epistolei către Iacov în întîlnirea noastră viitoare.

Până atunci, har și pace!